

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. november 30.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HÚ AZ, AKI ÍGÉRETET TETT

Lekció: Lukács 19,28-40

Alapige: Zsidókhöz írt levél 10,23b
... mert hű az, aki ígéretet tett.

Imádkozzunk!

Jó volt énekelni, mennyei Édesatyánk, hogy jó a hős, az Úr. Nem is arról szeretnénk énekelni, hogy a szívünk készen várjon, hanem arról zengtünk dicséretet, hogy milyen vagy te.

Köszönjük, hogy az Úr Jézus Krisztus közeledett az idők teljességében e világhoz. Testet öltött, és magasztalunk, hogy most is testileg várjuk vissza, amikor eljön ítélni élőket és holtakat. Várjuk azt a percet, amikor minden szem meglátja Őt, akik általszegeztek, azok is.

Addig is, segíts nekünk, hogy hitben járjunk. Segíts nekünk, hogy hitünk erősödjön, és abban a szent bizonyosságban éljünk életünk minden percében, hogy Jézus Krisztus velünk van minden napon a világ végezetéig.

Szeretnénk advent első vasárnapján téged magasztalni, örökkévaló Istenünk, minden igédért, minden ígéretedért, az üdvtervért, azért, hogy a világ sorsa és benne a hívők sorsa, a te egyházad, a te néped sorsa nem a szerencse és nem a sors kezében van, hanem a te terved valósul meg.

Kérünk, Urunk, fogadd el istentiszteletünket, hálánkat, dicsőítésünket megtartott életünkért. Mindazért a csodáért, amit mi is láttunk és hallottunk. Azért, hogy fogékonyá tettel és teszel bennünket a mennyeiek, a lelki dolgok iránt, hogy vágyakoztunk a gyülekezet közösségébe, a te templomodba, felséges Isten.

HŰ AZ, AKI ÍGÉRETET TETT

Kérünk a zsoltár szavával, hogy áldj meg minket, tölts be templomod javaival, házad szentségével, ó Urunk. Kérünk, áldd meg együttlétünket, hogy te légy a középén, és mi rád tudjunk figyelni, téged tudjunk hallgatni, hogy az emberi szón is túllássunk, arra a mennyeire, arra a hangra, amely tőled jön, a te hangod, Urunk, az a szelíd hang, amellyel pásztorolod a tiedet.

Kérünk, áldd meg a hirdetett ígét, szerte a világban adventet ünneplő népet, és adj a szívünkbe valóban vágyat arra, hogy a Lélekkel együtt kiáltsuk: „Bizony, jövel Uram, Jézus!”

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet advent első vasárnapján. Ez a leghosszabb ünnepünk, hiszen nemcsak egy-két napos, hanem négy hétig ünnepljük. Most kezdődik, advent első vasárnapjával ez a karácsonyi ünnepkör.

Vajon mit ünneplünk adventkor? Minek az ünnepe advent? Ha feltesszük a kérdést, hogy minek az ünnepe karácsony, vagy pünkösd, vagy nagypéntek, akkor kérdezzük meg: minek az ünnepe advent? Ezeket a kérdéseket azért is kell feltennünk, mert a mai világunkban egyre kevesebben tudják azt, hogy egy-egy egyházi ünnepnek mi a jelentése.

Az egyik faluban, ahol jártam, a világ fiai bőszen azt hirdették, hogy már a húsvétot is kisajátítja magának az egyház. Innen is lehet szemlélni a dolgokat, ami megdöbbentő dolog. Ha az emberek többségét kérdeznénk, hogy minek az ünnepe advent, sokan néznének, és nem tudnának válaszolni. Talán annyit el tudnának mondani, hogy ez a várakozásnak az ünnepe, a készülésnek az ünnepe. És ha megkérdeznénk: mire várakoztok? Lehet, hogy nem kapnánk egyértelmű választ. Némelyek tudnák, hogy készülünk a karácsonyra. A várakozás Jézus Krisztus várását jelenti.

Ha ez így lenne, akkor az advent emberközpontú ünnep lenne. Az advent semmiképpen nem rólunk szól, hanem nekünk. Nem magunkat ünnepljük, nem a mi várakozásunk vagy a mi készülődésünk van a középpontban, hanem a mi drága Urunk van a középpontban adventkor. Advent megtanít bennünket fölfelé nézni, ahogy majd énekelni is fogjuk: „Emeljük Jézushoz szemünk, jön már királyi győztesünk.”

A Zsidókhöz írt levél 10. fejezetéből rövid ígét olvastam. Jó lenne, ha a szívünkbe vésvé elvinnénk: „hű az, aki ígétet tett.” Ha nekünk kellene megfogalmazni, hogy minek az ünnepe advent, akkor ennek az ígének fényében tulajdonképpen úgy lehetne megfogalmazni: advent annak az ünnepe, hogy Isten ígéretei beteljesednek. Valaki egyszer így is mondta: az egész Ószövetség tulajdonképpen az ígéretnek könyve, az egész Újszövetség pedig a beteljesedett ígéretnek könyve.

Tudjuk, hogy így nem igaz egy az egyben, mert az Újszövetségben is van ígét, többek között erről szól a Jelenések könyve végig. Az Ószövetségben is olvasunk beteljesedett ígéretekről. Az Ószövetség hívői számára azonban a legnagyobb ígétet nem teljesedett be, mert az Jézus Krisztusra vonatkozott. Isten

első ígéretétől kezdve, amelyet az Édenkertben adott, Ábrahám, az ősatyákon, a prófétákon keresztül, a liturgia, a szertartás, a szent sátor, az áldozatok kiábrázolása mind-mind egy irányba mutatott, mégpedig Jézus Krisztusra.

Mi már 2000 évvel vagyunk ennek az ígéletnek a beteljesülése után, és ünnepezzük azt, hogy Isten szavatartó, Isten igaz.

Nemrég valahol egy társaságban történt a következő megjegyzés, egy olyan társaságban, akiknek a tagjai régóta találkoztak egymással. Amikor az jól sikerült, elhatározták, hogy most már sűrűbben megismétlik. Az egyik ezt mondta: nem ígérek semmit, mert úgysem tudom megtartani. Becsületes volt. Mi emberek szeretünk ígélet, de nem arról vagyunk híresek, hogy azokat megtartjuk.

A mi örökkévaló Istenünket viszont azért dicsőíthetjük, amit a 308. dicséretben énekeltünk is, hogy az valóság: Igaz Isten, ígéletben változhatatlan valóság. Amit beszédedben kimondsz, az mind valóság. Boldog az az ember, aki Isten ígéletin áll, és hálás szívvel magasztalhatja hit által Isten ígéletének beteljesedését.

A múlt héten az egyik bibliaórán Ábrahám és Izsák történetét vettük. Van egy ilyen sorozatunk: életképek. A Bibliában is vannak életképek, nem kell nekünk ehhez családok történetét nézni, hogyan válnak el, keresnek maguknak új társat, mi van a gyerekekkel... Ezen a héten Izsákról volt szó, amikor az 1Mózes 21-ben azt olvassuk: „Azután meglátogatta az Úr Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az Úr Sárával, ahogyan megígérette.” — Sára átéli az adventet.

Miért? Azért mert meglátogatta Isten Sárát, ez mindenképpen pozitív kicsengésű dolog, és úgy cselekedett Sárával, ahogy megígérette. Ebből látjuk, hogy Isten valamit ígélet, és úgy is cselekedett, azt be is váltotta. Megvárja Isten, míg mind a ketten emberileg szólva teljesen lemondhatnak a gyermekáldásról, mert Isten úgy és ott akar cselekedni az életükben, hogy semmit maguknak ne tulajdonítsanak. Nehogy azt gondolják, hogy sikerült ez a gyermek (Izsák) ennyi év után, hanem egészen oda akarja Isten fordítani szívüket arra, hogy ezt csak Istennek tulajdonítsák. Egy száz és egy kilencven éves embernek már nem lehet gyermeke.

Nincs az a klinika, az a fejlett tudomány az ókorban, de ma sincs, aki ilyen idős embernek gyermeket tudna ajándékozni. Isten megvárja, míg ennyi idősök lesznek, azért, hogy a gyermek az ő számukra ajándék lehessen. Nehogy azt gondolják, hogy az övék. Amikor Ábrahámnak majd később fel kell vinnie a gyermeket a Mórija hegyére, akkor azt tudja mondani: az a gyermek nem az enyém, ezt kaptam. És ha az Úr adja, akkor az Úr el is veheti.

Milyen csodálatos, hogy Isten megmondta: gyermeked fog születni. Isten megígélet valamit, és mit olvasunk? Meglátogatta az Úr Sárát, és úgy cselekedett, amint megmondta.

Ha végigolvassuk a Szentírást (nézzétek meg ilyen szemmel), hányszor olvassuk azt: „amint megmondta”... Figyeljük meg Jézus Krisztus történetében, később a feltámadás után, nem is lehet elsorolni azokat az ígélet: amint meg-

HŰ AZ, AKI ÍGÉRETET TETT

mondta, amint meg van írva, hogy csontjai ne törettessenek meg. Boldogan mondhatjuk, hogy Isten előre bejelentett ígérek alapján cselekszik.

Miért jelenti be Isten előre, hogy mit fog cselekedni? Azért, hogy lássuk: az, ami történik, nem a véletlen műve, hanem pontosan előre meghatározta az Úr az események sorát. Másrészt azért cselekszik Isten előre bejelentett ígérek mentén, mert próbára akarja tenni a hitünket. Hiszed-e ezt?

Ami a betániai temetőben elhangzott, (Jn 11): Márta és Mária, hiszed-e ezt? A testvérük meghalt és immár negyednapos. Ez is azért van leírva, nehogy azt gondolják, hogy Lázár kijön, mert tetszhalott, hanem már negyednapos, már szaga van. Isten ott és úgy cselekszik, ahol és ahogyan akar, és lássák meg: nála nincs lehetetlen. Neki nincs reményvesztett ügy, lehetetlen küldetés. Isten hatalmát, dicsőségét, szentségét és nagyságát lássa az ember.

Amikor Jézus Krisztus az emmausi tanítványokhoz járul (Lk 24): Megy a két szomorú ember, és Jézus szemükre hányja hitetlenségüket. Miért vonja őket kérdőre? Mert nem hittek a prófétáknak. Nem hittek annak, ami meg van írva, ki van jelentve, ami ígéret. Csak párosítaniuk kellett volna az eseményekkel. Azt, amit eddig hallottak, azzal, ami most történik. Ha párosították volna a kettőt, akkor együtt tudnák szemlélni: nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad. És együtt tudnák dicsőíteni a mi örökkévaló Urunkat.

Advent valóban annak az ünnepe, hogy „mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.” — Tele van a Biblia ígérettel.

C. H. Spurgeon áhítatos könyvét sokan olvassuk. Nem véletlenül adta ezt a címet ennek a könyvnek: „Isten ígéreteinek tárháza” Az Előszóban leírja, hogy tulajdonképpen Isten ígéretei olyanok, mint a bankban beváltható csekkek. Ha egy csekk ki van töltve, alá van írva, bármikor készpénzre lehet váltani.

Amikor a Szentírásban Isten az ő népének ígérek sokaságát adja, akkor nem is egy csekket ad, hanem egy egész csekkfüzetet, amiből csak ki kell tépni, akár naponta ezeket a csodálatos ígéreteket, és készpénzre lehet váltani. Úgy kell kezelni, hogy már megvannak, már megtörténtek. Még akkor is, ha nem látom, ha nem érzékelem.

Emlékszem a kedves hívő férfire, aki azt az ígét kapta egyszer, hogy „én és az én házam népe az Urat szolgáljuk.” Kitétte a falra, odavitte gyermekeit ez alá az íge alá. Rámutatott és azt mondta: látjátok, nem sokáig tudtok az Úr elől menekülni. Előbb-utóbb az övéi lesztek, mert Isten ígéretet adott, hogy „én és az én házam népe az Urat szolgáljuk”.

Egy kedves asszonynak ígéretet adott Isten, hogy fiai mind az Úr tanítványai lesznek. Amikor ebből semmi nem látszott, hanem pont az ellenkezője látszott, ő állandóan belekapaszkodott ebbe az ígéretbe, mert amit Isten ígért, azt meg fogja tenni. Isten nemcsak beszél — ez a Szentírás nagy üzenete —, hanem Isten tesz. Az Ő szava tett, az Ő szava cselekvő erő. Ő szól, és meglesz.

Így történik az újjászületés, a megtartatás: Ő szól, és meglesz. Advent annak az ünnepe, hogy rá kell néznünk újból és újból erre az Urra, és azt mondani: Uram, szent a te szavad, és amit kimondasz, az olyan, mintha már megtett volna. — Ja, hogy én ebből még nem látok semmit, az egy más kérdés.

Ábrahámot nem véletlenül nevezi a Szentírás a hívők atyjának. Ábrahám hitét nem véletlenül ragyogtatja az Úr. Ő keveset látott abból, amit Isten neki ígért. De meg volt győződve, hogy úgy lesz. Amikor azt mondja Isten neki: nagy néppé teszlek. Mennek az évtizedek, és nagy nehezen lesz egy gyerek meg két unoka. Hát hol van itt a nagy nép? Azt mondja: tied minden, nézzél északra, délre, keletre, nyugatra – minden a tied lesz. Amikor Sára meghal, úgy kell egy kis földet venni, hogy valahova eltemesse. És sorolhatnám tovább...

Ábrahám hisz. Sőt a Római levél azt mondja róla, hogy Ábrahám nem ingott meg hitében. Igen, mert az, hogy megtörténik, amit az Úr ígért, abban Ábrahám nem kételkedett. Mégis miért történt az a malőr Izmaellel? Azért, mert Ábrahám az odavezető utat nem tudta. Az odavezető útban ingott meg Ábrahám, nem a végkifejletben.

Amikor Ábrahám később viszi majd az ígéret gyermekét, Izsákot, a Mórija hegyére, akkor úgy gondolkodik Ábrahám: Isten vissza tudja adni. Fel tudja támasztani. Micsoda hit! Csodálatos.

És Mária, amikor azt mondja: valóban így lesz. „Legyen nekem a te beszéded szerint. De hogyan lehetséges ez, mert én férfit nem ismerek”, és az odavezető utat sem tudom. Isten pedig azt mondja: nem a te dolgod. A végeredményben gyönyörködj. És mit olvasunk az ígében?: „Boldog az, aki hitt, mert beteljesednek rajta azok, amiket az Úr neki mondott”.

A boldog hit mit jelent a Bibliában? Azt, hogy beteljesednek, amit Isten mondott. A boldog hit nem az, hogy hiszem, hogy van Isten, a boldog hit az, hogy amit ez az Isten mond, az igaz. Annak ellenére igaz, hogy én ebből most még nagyon keveset, vagy netalán semmit nem látok, akkor is igaz. Mert amit Isten kimond, az úgy van.

Miért pont az 1Mózes 3. fejezetében olvassuk Istennek az első nagy ígétét, hogy majd az asszony magva a kígyó fejére tapos? Isten azért adja ott az ígétet, mert tulajdonképpen itt akar bennünket megtanítani arra, hogy attól kezdve a bűneset következtében az embernek hitben kell járnia – mert addig látásban jártak. Ettől kezdve viszont, mert elvesztették a látást, a kapcsolatot az élő Úrral, hitben kell járniuk.

Belegondoltunk-e, hogy ha Istennek nem lennének ígéretei, akkor mire vonatkozna a mi hitünk? Miért kellene nekünk hit? A hit pontosan azért van, mert Istennek vannak ígéretei. A hit pedig azt jelenti, hogy ezekre az ígéretekre rátámaszkodom. Ezekben az ígéretekben bízom, hogy amit mondott, azt meg fogja tenni.

Hű az, aki ígétet tett... Itt, a Zsidókhoz írt levélben nem is azt mondja: ki tett ígétet, hanem arról beszél, hogy milyen az, aki ígétet tett. Tulajdonképpen megalapozza ezzel a mi szívünkben az Ő ígéreteinek komolyan vételét. Itt Isten tökéletességei közül egyetlen dolgot ragyogtat: Isten hűségét. Hű az, aki ígétet tett. Azért, mert a hitünk arra a fundamentumra kell, hogy támaszkodjon, hogy Isten igazmondó. Ahhoz, hogy higgyünk, mindig Isten szavának kell elől járnia. És a hit felébresztésére nem akármilyen szó alkalmas – mondja Kálvin. Az kell, hogy szóljon, aki hű. Ha Isten nem tesz ígétet, senki nem

HÚ AZ, AKI ÍGÉRETET TETT

lenne, aki hinne, vagy aki hisz. Mert a hit pontosan erre vonatkozik, hogy Isten mond valamit, és azt egészen bizonyosan meg fogja tenni.

Az advent tehát minek az ünnepe? Isten, amit ígér, az be fog következni. Isten nem ígért soha semmit felelőtlenül. Isten mindent pontosan úgy ígért, ahogyan Ő előre, az Ő örök tanácsvégzésében ezt lefektette. Isten azt mondja: ragaszkodik ahhoz a szóhoz, ahhoz a szövetséghez, amelyet köt az emberrel. Mindenáron ragaszkodik, mert Ő hű. Amit kimond, nem vonja vissza, mert Isten változhatatlan.

Az advent annak az ünnepe, hogy lásd az Urat annak, aki... Dicsőítsd azért, aki... Mert hűséges az Isten. Ha ezt komolyan vesszük, akkor teljesen másképpen olvassuk, mondjuk a Zsidókhoz írt levelet. Nem véletlen, hogy „hű az Isten” a Zsidókhoz írt levél 10. fejezetében van megírva, mert a 11. fejezetben pedig az van leírva, hogy kik azok, akik Isten hűségét komolyan vették: a hit-hősök.

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezete azzal kezdődik, hogy mi a hit. Mi a tartalma a 11. fejezetnek? Az, hogy kik hittek Istennek. És sorban, sorban le van írva. Olvassuk el. Istent hűnek és igaznak tartották. Nem féltek a király haragjától. Hit által rejtegették a gyermeket. Elindul Gedeon azzal a háromszáz embernyi csapattal, egy hatalmas túlerővel szemben. Miért? Mert nem a fegyverekben, nem a lovakban, nem a szekerekben bízik, hanem Isten ígéretében, és abban: „Ne félj, mert én veled vagyok. Ne csüggedj, mert én vagyok Istened.” — Igen, Uram, erre rá lehet állni, ezzel lehet menni. Nem kell nekünk atomfegyver, technika, semmi nem kell. Nekünk elég, ha te azt mondod... — Ezek a hit-hősök.

És mit ír a 11. fejezet? Nem élték meg az ígéret beteljesülését. Nem lehetek úgy, mint agg Simeon, hogy „most bocsátod el, Uram, a te szolgádat békeséggel, mert látták az én szemeim a te üdvösségedet”.

De az Úr a szívükbe odatette a bizonyosságot. Ezért mondja az ige, hogy bennünket ezeknek a fellege vesz körül. Még egy olyan nyomorult étellel is, mint Bálám, akinek az lett volna a feladata, hogy megátkozza Isten népét jó pénzért. Ez a szerencsétlen felmegy a hegyre, szétnéz. Ránéz Izráel népére és elkezd ildani Isten népét. Azt mondja: látom őt, de nem most, nézem őt, de nem közel. Ez fontos: nem most, nem közel.

Bennünket arra is a Szentírás tanít meg egyedül, hogy komolyan vegyük azt, hogy Isten hű és az ígéretei beteljesednek, de ránk nézve mit jelent ez? Mindenképpen azt: higgyünk. Uram, növeld a hitünket, hogy bűnbánatot tartsunk, amikor nem tudunk az Isten ígéreteire támaszkodni, és ráhagyatkozni, mint fundamentumra. Amikor valami emberit akarunk belevinni, mint abban a bizonyos megingásban Sára: „Majd ha a szolgáló szül”. Úgy gondolkozott: segítsünk be Istennek. Igaz, hogy ígért valamit, de mi tegyük meg a magunkét. Valaki azt mondta: a nagy dolgokban Istenre kell hagyatkozni, a kicsit meg megoldjuk mi.

A hit pedig azt jelenti: Rajtad kívül egyébben nem gyönyörködöm a földön. A hit azt jelenti: nincs kis dolog meg nagy dolog, mindenben rád akarok támasz-

kodni, Uram, mert hűséges vagy. És ha ezt komolyan veszem, akkor legyek türelmes. Mert hű az Isten, aki úgy cselekszik, ahogy megígérte, de megtorpedózódik akkor, ha türelmetlenek vagyunk. Pedig az ige megmondja: „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.”

Az egész Ószövetség erről szól. Várja lelkem az Urat (130. zsoltár). Bízom az Ő ígéretében. Várja, mint örök a reggelt. Mikor kél már a nap, mikor tehetjük le az órséget, mikor jön a váltás, mikor jön a naptámadat a magasságból? Várni kell, talán évszázadokat kell várni. Ennek a bizonyosságnak és hitnek a halálos megölője a türelmetlenség. Isten cselekszik.

A mi készenlétünk nem ilyen készenlét, hanem olyan, amikor a kismama készül a kórházba menni, mert a szülés bármikor bekövetkezhet. Összepakol bizonyos dolgokat egy kis táskába. A készenlét ennyit jelent. Amikor a bizonyos jelek jönnek, akkor a táskát meg kell fogni, és irány a kórház!

A készenlét annyit jelent, hogy legyen derekatok felövezve, lámpásotok meggyújtva, ti pedig hasonlóak azokhoz a szolgálkhoz, akik várják az Urukot. Advent azt is jelenti, hogy Istennek van olyan ígérete, ami még nem teljesedett be. Ennyiben igaz, hogy advent várakozás. Az üdvtörténet nagy drámájában az utolsó felvonás még hátra van. A bizonyosságok fellege körülvesz bennünket. Már sok felvonás és szünet volt, de az utolsó felvonás még hátra van, amikor utoljára felgördül a függöny, és az ég felhőivel eljön a mi Urunk, Jézus Krisztus.

Péter apostol ír azokról a gúnyolódókról, akik azt mondták: hol van az Ő eljövételének ígérete? Amióta a világ világ, nem történt itt semmi, nem volt itt egy felvonás sem. Sötét volt a színpad. — De bizony történt! Mert valami még hátra van. Az, hogy Jézus Krisztus visszajön és elviszi felhőkön át elkészített menyasszonyát.

Mi úgy lehetünk advent első vasárnapján itt együtt, hogy valóban hátunk mögött a bizonyosságok sok fellege, amely körülvesz bennünket, Isten ígéreteinek már beteljesedett valóságáról. Várhatjuk azt, ami még hátra van. És tegyük ezt hittel, készen, munkával, szolgálattal, hiszen az ige azt mondja: boldog az a szolga, akit az ura, mikor hazajön, munkában talál. Munkában Őérte, mert tudjuk, hogy hű az Isten. És mindaz, amit ígért, az a mienk lesz. Már most úgy élhetünk, hogy ez valóságosan, bizonyosan a mienk. Jó lenne, ha ez nekünk reményt adna most, és örömet. Hogy azt tudnánk mondani: boldog az, aki hisz, mert a hit olyan öröm akkor is, amikor nem látom.

Valaki elmondta, hogy nehéz helyzetbe került, s ott vannak Isten ígéretei, és ott a dilemma, hogy ha Isten ezt ígérte, akkor ez hogy jön össze? Úgy jön össze, hogy higgy. Az Isten ott és akkor és úgy cselekszik, ahogy akar, de minden cselekedete hűséges, minden útja igaz. Ezért mondta a zsoltár: bízzál! Isten népe bízzon az Úrban, ígéretében.

Adja az Úr, hogy így ünnepeljük adventet. Járja át a szívünket a hűséges Istennek nagyságos tette, amit cselekedett. Boldogan csodálkozzunk bele abba, hogy Isten nemcsak ígér, hanem tesz érettünk.

Válaszként a 231,1-2 dicséretet énekeljük.

1. Uram, a te igéd nekem
A sötétben szövétnekem;
Mind igazak és ámenek,
Amik szádból kijöttek,
Azért amit nem látok szemmel,
Béveszem szavadra hitemmel.

2. Bízom hozzád erős hittel,
Hogy te mindent megcselekszel,
Amit szent igédben ígérsz:
Hogy kegyelmesen hozzám térsz,
És megbocsátván bűneimet,
Megadod örök életemet.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy azt is megígérted, hogy megbocsátván bűneinket, megadod az örök életet. Köszönjük, hogy erről ír János a levelében, és áldunk, hogy erről szól a Szentírás.

Magasztalunk, hogy kimenekedést, megoldást, vigasztalást készítettél a bűnbe esett ember számára, és szabadítóul küldted az Úr Jézus Krisztust.

Jó az Ószövetségből olvasni azokat a történeteket, ígéket, amelyek arról szólnak, hogy sokan hitben szemlélték ezt az eljövotelt. Áldunk, hogy mi már az eljövétel után lehetünk, s magasztalhatunk azért, hogy valóban igaz.

Köszönjük, hogy nemcsak a szabadításra nézve, hanem egész életünkre nézve vallhatjuk, hogy belekapaszkodhatunk ígéretedbe.

Bocsásd meg, Urunk, amikor türelmetlenek vagyunk, amikor be akarunk „segíteni” neked, amikor azt gondoljuk, az ember hozzátehet valamit az Isten csodáihoz, cselekedettedhez, útaidhoz. Taníts bennünket, mint ahogy Ábrahámot, Annát, Zakariást és Erzsébetet tanítottad, meg a többieket arra, hogy az embernek nincs része abban az ajándékban, amit te készítesz a számára.

Köszönjük az advent ünnepét, a megterített úrasztalát, a gyülekezeti közösséget, a találkozást egymással. Jó nekünk itt lenni, Urunk és megvallani, hogy mindent megcselekszel, amit szent igédben ígérsz.

Kérünk, hadd tapasztalják meg a betegek, gyászolók és a most nehézségekkel küszködők az Ige ígétét. Adj nekik hitet, még több hitet. És adj nekünk is mindannyiunknak, hogy el ne bizakodjunk, hanem valóban így olvassuk az Igét, hogy az igaz.

Kérünk, hallgasd meg azokat a könyörgéseket, amelyeket csöndben, magunkban mondunk el. Köszönjük az ígétet, hogy még szájakon sincs a szó, és én már értem azt.

Ámen.